

CRÓNICA DUN AMOR EFÉMERO

Emmanuel Mouret, 2022

1084

ESTREA EN NUMAX: 24.03.2023 | V.O.S.E. | +12 | 100 min

Unha nai solteira e un home casado convértense en amantes. Comprometéronse a verse só para unha aventura e a non ter ningunha esperanza de amor, conscientes de que a relación non ten futuro. Con todo, cada vez sorpréndense máis polo seu entendemento, a súa alquimia e o pracer de estar xuntos...

«Grazas á precisión da súa escrita e á fluidez da dirección, os actores mostran todo o seu talento»

Vincent Thabourey, POSITIF

Entrevista con Emmanuel Mouret: «Quería que fose un filme lixeiro e serio á vez»

Por Fabien Lemercier

O amor está no centro dos teus filmes. Por que a perspectiva do vínculo? Máis que o amor, teño a impresión de facer historias de desexo con obstáculos e suspenso. Así, adaptei un bosquejo do guión escrito por Pierre Giraud, escrito baixo a miña supervisión. Ante todo, interesábame a historia de dous amantes pero só a través dos seus encontros, construír o suspenso en torno as súas citas e darlle a esta pequena aventura un aspecto de gran aventura.

No filme está presente esa discrepancia que existe na actualidade, pero que é de todas as épocas, entre dúas dimensións vinculadas e a miúdo confrontadas: a do pracer, porque son dous personaxes que se comprometen a verse só por pracer; e a máis espiritual, sagrada ou mística, como queiramos, a do amor e como ambas se mesturan.

O ton sempre no límite da comedia débese moito aos actores que escolliches, Vincent Macaigne y Sandrine Kiberlain, ou era a túa intención xogar con esta fronteira? Eu quería que fose un filme lixeiro e serio á vez. O que me seducía da parella Sandrine Kiberlain – Vincent Macaigne é que son portadores dunha verdadeira fantasía que todos coñecemos. Desde as primeiras lecturas, esta parella funcionou moi ben, tamén grazas ao contraste das súas dúas vitalidades. É moi difícil facer un casting cando só hai dous personaxes principais e estou moi contento de poder reunilos porque encarnan á vez a sinceridade e a sensibilidade, pero tamén a comicidade.

Tamén tocas a cuestión do xénero. Quería manter ese elemento do guión orixinal de Pierre Giraud. Para min, a cuestión do desexo preexiste á do xénero. Nun filme, eu podo identificarme tanto cun home como cunha muller, un homosexual, un transexual, un heterosexual, e creo que nos identificamos co desexo e non co seu xénero.

Cales eran as túas principais intencións con respecto á posta en escena? Tiña ganas de amplitude para unha historia intimista, que esta pequena historia íntima e oculta non sexa un filme de sabas e camas. Así que os amantes encóntranse en varios espazos diferentes e case non os vemos sentados, excepto unha ou dúas veces quizais.

Están todo o tempo en movemento, deambulando, camiñando, desprazándose, e son tamén os movementos dos seus pensamentos, das súas palabras, dos seus sentimentos, dos seus interrogantes. Eu tamén quería que eles fosen rápido e hai moitas conversacións, palabras, para que o espectador estea tenso fronte a pantalla.

Os carteis de *Atormentada* (Alfred Hitchcock, 1949) e *As damas do Bosque de Boulogne* (Robert Bresson, 1945) e un extracto de *Escenas da vida conxugal* aparecen fugazmente no filme. Imaxino que non é unha casualidade. Son tres filmes que teñen que ver co mesmo. *Atormentada* é un filme bastante bo coa gran modernidade da época para facer todo en planos secuencias. D’*As damas do Bosque de Boulogne*, eu mesmo fixen unha adaptación, *Mademoiselle de Jonquières* (2018). En canto á escena de *Escenas dunha vida conxugal*, hai un verdadeiro vínculo con *Crónica dun amor efémero* e podería chamarse *Escenas da vida extraconxugal*, xa que tamén hai escenas para dous en torno a dous personaxes.